

FAIRE BONNE MINE.

Het is *allen* moeders eigen.

Ikzelf, die vaak met lichten wrevel het moeder-gelaat bij het „slechte spel” zag — het gelaat met de uitdrukking van quasi-onverstoorbaarheid of quasi-verontwaardiging — ik betrap er me zelf vaak op. En ik wou het toch zoo graag afleeren.

Daar komt een moeder op bezoek. Met haar kind. Het kind is lastig, onverbiedelijk. En zij, met quasi spijt, liefjes uitgedrukt: „Hè, hoe kan je nu toch zoo zijn! *Thuis ben je altijd zoo lief!*”

Ik ben met mijn kind ergens op kindervisite. Er zijn meerdere kleine gasten. De gastvrouw wil de heele partij overheerschen, is kattig, maakt zich driftig, en heeft tranen van enkele der kleine gasten op haar geweten.

En dan de moeder, ernstig vermanend tegen haar dochter:

„Hoor eens, als Rob, Ansje en Boy bij je komen spelen, *heb ik nooit gescharrel* — ik wil 't nu ook niet hebben!”

En nu laatst bespurde ik een bonne mine, waar mij het harte bijna van brak.

Ik ontmoet op de wandeling vaak een kleinen idioot. Een jongen van vijf jaar. Ver achter in lichamelijke ontwikkeling. En overigens zoo idioot als het maar kan, in alle doen en laten.

Hij wandelt steeds met de kinderjuffrouw.

Maar nu onlangs zag ik voor 't eerst de moeder met hem. Een knappe, zeer grijzende dame. Tegen de vijftig, misschien er al over, zoodat men plotseling bedenkelijk tegen zichzelf zegt: Oho! En zou willen weten, of niet elk 'oogenblik haar tot bittere wroeging en zelfverwijt is —

Ik ben de eenige, die haar tegemoet wandelt in de lange, stille laan. De idioot doet, zooals hij altijd doet. Trekt dwars weg, slaat met de vrije hand boosaardig naar mijn kinderen, steekt de tong uit, schudt telkens heftig het hoofd.

En zij, zeer vastberaden en ferm met een stem, die streeft naar hoogst gezag, een stem, waarin kloek de overtuiging spreekt, dat 't nu natuurlijk gedaan is met al dien onzin, nu zij, de gezaghebbende moeder, 't beveelt, — zij zegt:

„*Niet zoo raar doen! Niet zoo raar doen! Dat weet je wel! Anders ben je ook zoo niet!*”

Arme, arme moeder!

Snel voer ik mijn tweetal langs haar heen. En als een bocht van den weg 't mogelijk maakt, de moeder en het kind ongemerkt over de weilanden heen, nog even op te nemen, zie ik den idioot loopen, wankel als altijd, loopen te trekken, te slaan —

En daar er op den ganschen langen weg voor het tweetal uit, niemand te zien is, zwijgt de moeder en trekt, even gebogen, als toegevend aan groote vermoeidheid, haar tegensporrelijg kind verder.

O, het heroïsme van dien opgewekten toon, die me door het hart sneed!